

Farkas Árpád

Együtt

Jódszagú ködbe, bakbűz-világba
önszántamból feküdtem én,
alig-beteg s csak alig-alig árva,
lélekemésztő járvány idején.

Lehet, hogy bűn lesni a beteg lármát,
az ajkak elől fogyó levegőt,
s amint a bőrt a testről lecsupálják
mohón a körmök, időnap előtt,

elhiszem, vétek élet-halál titkán
itt rágni, hol a fény is nagybeteg,
megértem, hogy gyanakvón fonódik rám
s fojtogatón a lélegzetetek,

de míg ragálynak kitakartan fekszünk,
külön-külön nem jelöl meg a kín,
s pusztíthatatlan épülünk, míg együtt
ringunk a halál eresztékein.

Farkas Árpád

(1944, Siménfalva) költő, író,
műfordító, Sepsiszent-
györgyön él, Kossuth-díjas

Műtét

Összekulcsolja szépen kezét a feje alatt, s elég meredek szögből nézi felmetszett mellét-hasát, s azon morfondírozik, hogy honnan a fenéből kerül a magafajta csupabőr-csupacsont emberre az a fodros zsírréteg, mely most olyan békésen lüktet. Percenként érkeznek a fönti suhogó fehérségből a kések, csipeszek, ő csak egykedvűen nézi, hogy meg-meglibben egy-egy belőle tépett húscsapat, s valahol plöttyen. A vakbél úgy úszik a fenti fehérség partjaira, mint pici fóka, hangokat is hall arról, hogy milyen szép példány, nosza csak, ott egyék! Aztán a tüdejéért jönnek a kések, mélyet sóhajt: jó dohányörömök, fuccs nektek, s nézi, hogy fölötte hogyan fújtat. Rákaptak a játékra odafönt: lám, már máját vésik, parafadugóként emelik, pálinka, bor, éntőlem ezúttal alhatsz. Epéjéért jönnek a csipeszek, kikapják belőle a gyűlöletfészket, s emelik.

Kiürül lassan a mellkas, vérét gyönyörű gézzel mossák, s egyszer csak a hűvös, fémes tárgy a dobogó szívhez ér. Fölkunkorodik az asztalon rögtön, fölbontott mellét-hasát tenyerével összefogja, s az ajtóból hegyeset sercint:

– Hülyék! Itt azért még nem tartunk!